

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XIII. Qui delicatè à pueritiâ nutrit servum suum, postea sentiet
contumacem. Prov. 29. 21.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

plus habet ignominia, fugam scilicet nocturnam. De triginta tribus annis, quibus vitam produxit, tricenos exegit in ignobili officina fabro famulatus. Neque dubitavit contemptum sui adeo dilectum omnibus præferre bonis, quæ interea temporis agere poterat peregrinando, concionando, docendo, prout egit postremis vita annis. Inter genera mortis probrofilissimum elegit, quale fuit inter duos latrones suspensum mori, & huic præmitti voluit inexplicabilem multitudinem opprobriorum, ut his saturatus morere-

tur. Unde cum non dicatur *faciat* tormentis, sudoribus, laboribus, & doloriferis laniens, sed potius *saturatus* mori, dum innans quasi mari sanguinis exclamat *Sic*; dicitur tamen opprobriorum satur, tantam horum voluit admittere abundantiam *Saturabitur opprobrijs*. Sed quem in finem hæc omnia, nisi ad demonstrandum, se, cum exosas voluptates, quas adeo depereunt mortales, falsum etiam abominari. *Quod hominibus altum est, abominatio est ante DEUM.*

XIII.

Qui delicatè à pueritiâ nutrit servum suum, postea sentiet contumacem. Prov. 29. 21.

1. Considera hunc servum esse corpus tuum. En igitur, quam in eo gubernando regulam sequaris. Ad modum servi tractandum est, nutriendum, inquam, sed non delicatè. Nisi nutrias, languet. Si delicatè nutrias, insolescit. Ita est, illa ipsa alimenta, quæ præbes, non nisi eo fine præbenda sunt, ut se gerat pro servo, ut vigilet, ut iter faciat, ut laboret, ut totum utilitati spiritus se impendat. Quoties autem tu illud nutritivisti solo proposito nutriendi? Non est hoc Domini. Herum te demonstra. Et proinde, cum opus est, fac, ut corpus tuum sentiat se esse servum. Si frigus, si famem patitur: Patientia, numquid hoc vili ejus conditioni congruit?

2. Considera ingens damnum, quod feres, si nimium habeas delicatè. *Senties contumacem*, hoc est, recalcitrantem,

fastidiosum, immorigerum. Quis pudor tuus, si quid imperans domestico famulatio, id non vereatur palam respondere, se nolle facere? Idem probrum patieris à corpore tuo. Non erit contumax, dum illi blandiris, imò tunc maxima quæque pollicebitur: dieet, pro tractatione tam bonâ laboraturum magis, plus spirituum ministraturum pro oratione, vigilatuum, iturum, facturum pro te quilibet. Sed noli credere, erit contumax, non tunc quidem, sed *postea*. Cum deinde ad laborem ablegabis; audacter respuet. Itaque ne te sinas adulatione aliquâ adduci, ut illi blandiaris. Hæc est doctrina Sanctorum.

3. Considera, hoc blandimenti genus maximè nocivum esse in juventutis flore: à pueritiâ. Si in senectute, postquam corpus tuum jam multum labo-

laboravit, benignius illud tractes, non hinc potes tantum metuere mali. Hic mos est prudentis Domini, si domi servum habeat multos annos famulantem; benignitatis plus illi exhibet. Hoc tamen discrimen corpus inter & servos ceteros semper intercedit, quòd

pro istis non puguat ille immoderatus amor, qui stat pro corpore, amor proprius. Et idcirco, cum dubium est, virtus exigit, ut cum servis alijs potius sis benignus, quàm rigidus: cum corpore verò potius rigidus quàm benignus.

XIV.

Peccavi, & verè deliqui, & ut eram dignus, non recepi. Job. 13. 27.

1. Considera, quàm æquum foret, ut semper linguâ circumferres verba superius adducta. Tu faris frequenter de DEO quereris, quòd te vexet, affligat, & ut videtur, nimium premat manum. O linguam planè noxiam! verte prorsus, & dic, illas persecutiones, quas immittit, morbos, probra non sufficere solvenda: vel minimæ parti debiti: *Peccavi*, per peccata commissionis, & *verè deliqui*, per peccata etiam omissionis, & *ut eram dignus, non recepi*.

2. Considera, ut ex intimo sensu cordis verba ista pronuncies, opus esse, ut illa credas. Neque credere illa putes, nisi prius probè intelligas, quàm malè te gesseris erga Dominum. Tu dicis nonnunquam: *Peccavi*, sed ad modum cæremonia dicis. Ita esse tibi persuade. Dic: *Verè deliqui*, verè DEO ingratus extiti, infidelis,

iniquus, tunc enim verò toto corde adjunges: *Et ut eram dignus, non recepi*. Quid sunt omnes istæ adversitates, quas tibi DEUS immittit, comparatæ pœnis inferni, quibus esses obnoxius.

3. Considera quemlibet damnatorum in ipso inferno cum veritate hæc ipsa verba posse proferre, et si non proferat: quia veritas locum non habet in regno furoris. Ceterum omnino sic est, DEUM, quantumvis puniat damnatum, punire tamen *citra condignum*. Quantamcunq; accumularet ligna illi foco infernali, augeat feras, furias, strages horrendas, totum est inferius merito. Nunc tu ratiocinando concludere, an *citra condignum* sit ignis ille umbratilis, quo DEUS hic urendo te probat, si adhuc *citra condignum* foret ignis ille verus, quo illic tibi perpercit.

XV.

Risus dolore miscbitur, & extrema gaudij luctus occupat. Prov. 14. 13.

1. Considera in hoc mundo non esse gaudium nisi quòd DEUS cordi sibi devoto communicat. Gaudium impiorum non modò purum non est,

sed turbidissimum. O quantum illi doloris miscetur! satis est perpendere animo tria illa genera bonorum, quæ tam superstitiosè adorantur à mundo,